

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z wniosku A. P.
z udziałem M. S., J. S.
o wpis zmiany wierzyciela hipotecznego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 15 września 2020 r., sygn. akt XXVII Cz (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek uczestników postępowania o zasądzenie od wnioskodawczynie na ich rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczynie A. P. od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 września 2020 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w postaci konieczności odpowiedzi na pytania: 1) czy wykładnia przepisów prawa dokonana przez Sąd Najwyższy, dotycząca tych samych okoliczności faktycznych, tych samych stron postępowania, przy niezmiennym stanie prawnym, wiąże również w innych postępowaniach powiązanych nie następujących jednak w ramach przekazania sprawy do ponownego rozpoznania; 2) czy dla stwierdzenia w konkretnej sprawie w postępowaniu nieprocesowym istnienia powagi rzeczy osądzonej, znaczenie mają wyłącznie okoliczności faktyczne stanowiące podstawę zastosowania przez Sąd normy materialnoprawnej, stanowiącej podstawę

rozstrzygnięcia, czy też wszystkie okoliczności wskazane w uzasadnieniu stanowiska Sądu, nawet te wskazane niejako „na marginesie”, przy uwzględnieniu rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy w wyniku wniesionej skargi kasacyjnej wyłącznie okoliczności i norm prawnych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia.

Sformułowane przez skarżącą wątpliwości nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Skarżąca nie wskazała, z jakimi przepisami prawa wiąże się podniesione przez nią kwestie. Nie przytoczyła ani nie uzasadniła takich argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych. Nadto sformułowane przez skarżącą kwestie nie mają charakteru abstrakcyjnego i uniwersalnego, lecz są osadzone w okolicznościach konkretnej sprawy i są pytaniem w tej właśnie sprawie. Skarżąca, powołując się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, polemizuje z rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji, który uznał, że w okolicznościach niniejszej sprawy zachodzi powaga rzeczy osądzonej, powołując m.in. prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 12 czerwca 2017 r. i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2017 r. Nie ma zatem argumentów wskazujących na konieczność wypracowania reguł dotychczas nieomówionych w orzecznictwie i doktrynie.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Bezzasadny okazał się wniosek uczestników postępowania o zasądzenie od wnioskodawczyni na ich rzecz kosztów postępowania kasacyjnego zawarty w piśmie złożonym w dniu 10 stycznia 2022 r. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, w postępowaniu kasacyjnym radcy prawnemu przysługuje wynagrodzenie za sporządzenie i złożenie odpowiedzi na skargę kasacyjną, jak za sporządzenie i wniesienie skargi kasacyjnej (§ 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Tekst jedn. Dz. U. 2018, poz. 265). W niniejszej sprawie odpis skargi kasacyjnej został doręczony uczestnikom postępowania w dniu 19 lutego 2021 r. W dniu 10 stycznia 2022 r. uczestnicy postępowania złożyli pismo zatytułowane „odpowiedź na skargę kasacyjną”. Pismo przygotowawcze wniesione

po upływie terminu do wniesienia odpowiedzi na skargę kasacyjną, bez względu na jego treść, nie stanowi odpowiedzi na skargę kasacyjną, a zawarty w nim wniosek o zasądzenie kosztów nie może odnieść skutku (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003, nr 9, poz. 120, z dnia 4 września 2002 r., I CKN 926/00, niepubl., z dnia 14 marca 2003 r., V CKN 1733/00, niepubl., z dnia 7 maja 2003 r., IV CKN 113/01, niepubl., z dnia 2 marca 2010 r., II PK 241/09, niepubl. i z dnia 18 stycznia 2012 r., II PK 95/11, niepubl.).